

1

ที่ไม่คุ้นเคย

6 ลือไค้ตชนแกะสีขาถูกผู้เป็นเจ้าของกระซิบไว้ให้ร่างกายอบอุ่น
สาริสา เจีย อภิธรรมรักษ์ ในวัยยี่สิบสี่ปีหิวกระเบาเดินทางมุ่งผีเท้า
เข้าสู่คฤหาสน์หลังใหญ่ซึ่งเห็นอยู่ไกลสุดสายตา ทั้งๆ ที่ไม่คิดฝันเลยว่า
ตัวเองต้องเดินทางข้ามน้ำข้ามทะเลมาไกลถึงเพียงนี้ ทุกอย่างที่เกิดขึ้น
ไม่รู้ว่ามีนเป็นกรรมหรือโชคชะตาเล่นตลกกันแน่ ทำให้ลูกสาวนักธุรกิจ
กาลิโนผู้มีรายได้เป็นร้อยๆ ล้านต้องหนีหัวซุกหัวซุน เงินทองที่มีติดตัว
ก็ล้วนใช้จ่ายเป็นค่าเดินทางจนหมดแล้ว ที่พึ่งพิงหนึ่งเดียวในตอนนั้น
ก็คือ เพื่อน...เพื่อนผู้เป็นเจ้าของคฤหาสน์หลังใหญ่ ซึ่งตั้งโดดเด่นอยู่
บนเนินเขาสูงนั้น

หญิงสาวยกมือปาดความเหน็ดเหนื่อยทิ้งแล้วมุ่งหน้าเดินเท้า
เข้าไปให้ถึงที่นั่นก่อนพลบค่ำ การเดินแข่งกับเวลามันไม่ใช่เรื่องง่ายเลย
เพราะถ้าไปไม่ถึงจุดหมายละก็ มันคงไม่เป็นผลดีเป็นแน่

“อดทนไว้ อีกไม่กี่ก้าวก็ถึงแล้ว”

บอกตัวเองแล้วกัดฟันสู้เป็นเฮือกสุดท้าย นี่ถ้าหากไม่ต้องเดินทาง โดยเร่งด่วนละก็ ป่านนี้เพื่อนเธอคงมารับตั้งแต่ถึงสนามบิน แต่ที่รอไม่ได้เพราะทุกเวลามีค่า ชักช้าแม่แทนทีเดียวอาจถูกลากตัวกลับฮ่องกง ก็เป็นไปได้ ดังนั้นมีที่หลบภัยเร็วที่สุดยิ่งดี

พอเห็นคดีหาสน์หลังงามอยู่ใกล้แค่เอื้อม ไบหน้าสวยหวานกับ นัยน์ตาเศร้าสร้อยก็เริ่มดูมีความหวังขึ้น รอยยิ้มที่เคยห่างหายไปนาน เริ่มกลับมาเยือน จนมาถึงหน้าประตูรั้วหินอ่อนอันสูงลิ่วถึงได้ออกแรง กดกริ่ง ไม่นานนักหญิงวัยกลางคนก็พาร่างอวบอ้วนเดินตรงมาหาด้วย รอยยิ้ม นางเปิดประตูแล้วมองอย่างเป็นมิตร

“มาพบใครคะคุณ”

“แองเจล่าอยู่ไหมคะ” สาริสาร้องถามอย่างมีความหวัง

“ไม่อยู่หรอกค่ะ คุณหนูเองก็ไปต่างประเทศ อีกสักสองสาม อาทิตย์ถึงจะกลับ” คำตอบของสตรีตรงหน้าทำเอาสาริสาต้องกลืนก้อน แข็งๆ ลงคอ ไม่อยากยอมรับความผิดหวังในครั้งนี้นะเลย ถ้าหากเธอมีเวลา เจียงข้าวไว้เพื่อรับรู้ก่อนสักนิดก็คงไม่ต้องมายืนลีนลีนหวังอยู่ตรงนี้

จึงยกมือปาดน้ำตาที่มันไหลออกมาทีละวงๆ ก่อนจะเอ่ยกับ คนตรงหน้าด้วยดวงตาแดงๆ “ไม่เป็นไรค่ะ ถ้าอย่างนั้นฝากบอกแองเจี๊ย ด้วยนะคะว่าสาธุมาหา”

“ได้ค่ะ ถ้าหากคุณหนูกลับมา ดิฉันจะรีบบอกให้แน่ะคะ”

“ขอบคุณค่ะ” สาริสาได้แต่ตอบรับออกมาเสียงแผ่วๆ ไม่รู้ตัว ด้วยซ้ำว่าจะเดินไปทางไหนต่อ ในเมื่อประเทศที่นี่คือแห่งเดียวที่รู้จัก เพื่อนเพียงคนเดียวของเธอก็คือ แอลเจล่า คาลาเซเลียน แต่ตอนนี้ ไม่อยู่ แล้วระหว่างที่แองเจี๊ยไปต่างประเทศเธอจะอยู่อย่างไร จะนอน ตรงไหน จะไปพึ่งพิงใครได้อีก เพราะถ้าหากเธอใช้บัตรเครดิตละก็พอ ต้องรู้แน่ๆ ว่าเธอมาที่นี่ ดั้งนั้นเพื่อป้องกันการถูกลากตัวกลับ ต้องอดทน ต่อให้ต้องอ้อนวอนขอข้าวปลาจากผู้คนละแวกนี้ก็คงต้องทำ

สาริสาเลือกเดินจากรั้วสูงใหญ่มาหลายก้าว ก่อนจะนั่งคุกเข่าลงอย่างสิ้นแรง มือที่หิวกระเบาอ่อนล้าเกินกว่าจะถือไปต่อ ทำเอาคนเพิ่งปิดประตูต้องเปิดออกมาใหม่ด้วยแวตาทาเวทนา

“คุณเป็นเพื่อนของคุณหนูเองจี้จี้จริงๆ หรือคะ...ถ้าใช้ละก็ เข้ามารอคุณหนูด้านในก่อนไหม เพราะกว่าคุณจะได้เดินกลับลงไปมันก็คงตึกตื่นพอดี แถวนั้นเวลามีตึกแล้วจะน่ากลัวนะคะ”

“สาอยู่ที่นี้ได้หรือคะ” สาริสาหันมาถามอย่างดีใจ รีบถือกระเป๋าแล้วเดินตรงมาหา

“ถ้าจะปล่อยให้คุณกลับไปทุกๆ ที่เป็นเพื่อนคุณหนูเองจี้จี้ดิฉันก็คงไม่สบายใจ ไหนๆ ก็มาถึงที่นี่แล้ว ก็รอจนกว่าคุณหนูจะกลับมาเถอะคะ”

“ขอบคุณนะคะ” สาริสารีบเช็ดน้ำตาทิ้งแล้วเดินตามผู้ใจดีเข้าบ้านมาถึงด้านในก็ได้แต่ไปยืนมองภาพถ่ายของเพื่อนรัก ชีวิตของเองเจล่าช่างน่าอิจฉาเหลือเกิน เพื่อนรักของเธอมีความสุข มีรอยยิ้มกว้างๆ ซึ่งนานแค่ไหนแล้วที่เธอยิ้มไม่ได้แบบนี้

“เดี๋ยวดิฉันจะพาไปดูห้องพักนะคะ”

“ขอบคุณมากๆ นะคะ แต่ว่าทำไมคุณน้ำถึงเชื่อสาละคะ ไม่คิดบ้างหรือว่าสาอาจแอบอ้างมาที่นี่เพื่อจุดประสงค์อื่น”

“ไม่หรอกคะ ดิฉันเชื่อว่าคุณเป็นคนดี”

“ทำไมล่ะคะ”

“เพราะภาพที่คุณเศร้าเสียใจเมื่อครูช่างเหมือนกับคุณหนูเองจี้จี้เหลือเกินคะ ถ้าคุณเป็นเพื่อนของคุณหนูเองจี้จี้จริงๆ คุณก็น่าจะจำได้ใช่ไหมคะ”

สาริสาได้แต่ยิ้มอย่างจำภาพของเพื่อนรักเมื่อวันคืนเก่าๆ ไปได้เป็นอย่างดี เพราะสมัยที่รู้จักกันใหม่ๆ แองเจล่าทรุดเข้านั่งลงกับพื้นเพราะเสียใจเรื่องบางอย่าง เธอพบกับแองเจล่าที่สนามบินในฮ่องกง

แองเจล่าในวันนั้นน้ำมูกน้ำตาไหลเป็นทาง เธอจึงยื่นผ้าเช็ดหน้าให้แล้ว
 ปลอดภัยนอน อยู่พูดคุยด้วยจนได้เป็นเพื่อนกันมาจนถึงปัจจุบัน แต่มี
 ไม่กี่คนหรอกที่รู้ว่าเธอและแองเจล่าเป็นเพื่อนรักกัน

“อีกอย่าง คุณจะโกหกหรือไม่ รอเวลาที่คุณหนูแองเจล่ากลับมา
 ก็คงจะรู้ความจริง แต่เท่าที่ดูคุณเป็นคนน่าสงสารมากกว่าจะเป็น
 คนโกหกนะคะ เอาเป็นว่าขึ้นไปดูห้องเถอะคะ แล้วดิฉันจะให้คนเตรียม
 มื้อเย็นไว้ให้”

“ขอบคุณค่ะ เอ่อ...หนูชื่อสาริสานะคะ ว่าแต่คุณน้ำชื่ออะไรคะ”

“แมรีค่ะ ดิฉันชื่อแมรี”

“ถ้าอย่างนั้นสาขอเรียกว่า น้ำแมรีนะคะ”

“ได้ค่ะ คุณหนูแองเจล่าก็เรียกดิฉันว่าน้ำแมรีเหมือนกัน”

หญิงสาวได้แต่ยิ้มให้กับท่าทางอ่อนโยนที่คุณแม่บ้านมีให้ พอ
 มาถึงห้องพักก็ได้แต่ขอบคุณติดๆ กันหลายครั้ง เพราะถ้าหากไม่ได้รับความ
 เมตตาจากแมรีละก็ ในคำคืนนี้คงไม่พ้นต้องนอนข้างถนนเป็นแน่
 ดังนั้นพอได้อยู่ตามลำพังสาริสาก็จัดแจงเสื้อผ้าเข้าตู้แล้วอาบน้ำอาบทำ
 ให้ร่างกายสดชื่น เพราะว่ามันเหนื่อยมากจริงๆ การเดินทางจาก
 ฮองกงสู่ประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นครั้งแรกในรอบหลายปีไม่ใช่เรื่องง่าย
 สำหรับคนที่อยู่ใต้อำนาจของพ่อมาตลอดยี่สิบสี่ปีเลย

ไม่นานนักประตูห้องก็ถูกเปิดเข้ามาอีกครั้งด้วยมือของหญิงสาว
 วัลไล่เดียวกับสาริส่า อีกฝ่ายอยู่ในชุดกระโปรงสีน้ำตาลมีรอยยิ้มหวานๆ
 ประดับดวงหน้า ดูแล้วก็น่ารักน่ามองดี

“น้ำแมรีให้ใจแอนนำอาหารค่ามาให้ค่ะ เย็นนี้มีสลัดผลไม้กับ
 สตีกเนื้อแกะ แล้วก็น้ำองุ่น คุณกินได้ใช่ไหมคะ”

“ได้ค่ะ ฉันกินอะไรก็ได้ทั้งนั้น ว่าแต่เธอชื่อใจแอนหรือจ๊ะ”

“ค่ะ ฉันเป็นหลานของน้ำแม่รี ทำงานที่นั่นตั้งแต่จำความได้แล้ว”

“ฉันชื่อสาริสานะ เรียกฉันว่าสาก็ได้ ผากเนื้อผากตัวกับโจแอนด้วยนะจ๊ะ”

“ไม่ต้องห่วงหรอกค่ะ คุณเป็นเพื่อนของคุณหนูเองจ้ะ ยังไงฉันก็ต้องดูแลรับใช้คุณเป็นอย่างดีอยู่แล้ว”

“ขอบใจนะ ถ้าฉันมีที่ไป ฉันสัญญาว่าจะไม่อยู่รบกวนทุกคนที่นี่”

พอนึกถึงสภาพตัวเองแล้วสาริสาก็ได้แต่ก้มหน้าหลบซ่อนหน้าตา ถ้อยคำที่เปล่งออกมาเมื่อครู่ค่อยๆ เฝยบลง จนคนมาเสิร์ฟอาหารเย็นได้แต่ถอยออกไปเสียบๆ ปล่อยให้หญิงสาวผู้พลัดถิ่นมาไกลได้ใช้เวลาอยู่กับตัวเองเพียงลำพัง

อากาศยามค่ำคืนของที่นี่ช่างเหน็บหนาวนัก สายลมพัดโฉบผ่านเข้ามาทางหน้าต่างที่ถูกเปิดทิ้งไว้ทำเอาขนกายของสาริสาลุกเกรียว จึงสะบัดผ้าห่มมาคลุมกายแล้วซุกหน้าเข้ากับหมอน ใช้ความอบอุ่นจากทั้งสองสิ่งโอบกอดตัวเอง แต่ไม่ว่าจะอย่างไรก็ไม่สามารถข่มตาหลับได้ สุดท้ายต้องขยับลงจากเตียงแล้วใช้แสงสว่างจากด้านนอกที่สาดส่องเข้ามาทางประตูหน้าต่าง ก่อนจะค่อยๆ ลงมือปิดกั้นลมจากภายนอกให้ด้านในเข้าสู่ความสงบเสียบ

ความเย็นที่ถูกพัดเข้ามาเมื่อสักครู่แผ่วจางลงจนไม่เหลือ หากแต่หญิงสาวกลับต้องยืนตัวแข็งทื่อ ร่างกายเย็นเฉียบจนลมหายใจหยุดนิ่งราวกับคนถูกสาปด้วยเวทมนตร์ชั่วร้าย เพราะอะไรบางอย่างที่ก้าวผ่านประตูเข้ามาทำเอาความกลัวจู่โจมจนไม่กล้าขยับเขยื้อน สาริสารับสุดท้ายใจเข็ลึกลงๆ ขณะหมุนกายไปดูให้เห็นชัดๆ แล้วภาพแมวสีดำตัวใหญ่ที่ส่งเสียงร้องเหมียวๆ เข้ามาก็ทำเอาเธอถึงกับถอนหายใจโล่งอก

“เจ้าเหมียว...” สาริสารู้สึกปลอดภัยอย่างประหลาด แข็งขาคเล็ก

จึงเดินเข้าไปใกล้แล้วลูบหัวของเจ้าแมวอย่างอ่อนโยน “รู้ไหมว่านาที่แรกที่เห็นแก่ทำให้ฉันกลัวนะ”

“เหมียว...เหมียว...”

เสียงของแมวตัวนั้นกังวานเหมือนสัตว์ร้ายในป่าใหญ่ แต่สาริสาก็เลิกคิดแบบนั้น เพราะว่ามันเป็นแมวของที่นี่ บางทีอาจเป็นสัตว์เลี้ยงของเองเจลาาก็เป็นได้ จึงได้แต่มองด้วยแวต้อ่อนโยน “ชื่ออะไรเอ่ย มีปลอกคอไหมจ๊ะ” ถ้ามพลงจับคอกนุ่มแล้วพบว่ามันเป็นเส้นหนังสีน้ำตาล สลักอักษรย่อตัวดี ตัวอักษรเดียวที่ไม่อาจบอกว่ามันชื่ออะไรหรือเป็นของใครกันแน่

“ถ้าอย่างนั้นฉันเรียกว่าดีแลนก็แล้วกันนะ...มานี่มา มานอนเป็นเพื่อนกันหน่อย”

บอกเพียงเท่านั้นก็อุ้มเจ้าดีแลนขึ้นมาแล้วจูบเบาๆ บนขนสีดำนุ่มก่อนจะพากลับไปยังเตียงด้วยกัน มาถึงก็แบ่งพื้นที่ว่างและผ้าห่มให้ปล่อยเจ้าแมวตัวอวบเข้าไปซุกใต้ความอบอุ่น เมื่อแมวตัวโตเบียดความอวบอ้วนเข้าหาสาริสาก็ลูบหัวเบาๆ ก่อนจะหลับตาพริ้มลง ทว่าไม่ถึงชั่วโมงถัดจากนั้น ประตูห้องก็ถูกเปิดกว้างอีกครั้ง หากแต่คราวนี้ไม่ใช่สัตว์เลี้ยงน่ารัก แต่เป็นเจ้าของของมัน ชายหนุ่มผู้มีนัยน์ตาสีเทาไร้ซึ่งวิแววของความใจดี เขานำพาร่างสูงสง่าราวกับเทพบุตรก้าวเข้าสู่ด้านในด้วยท่าทีมาดร้าย หน้าซึ้งยังไม่ทันส่งเสียงใดๆ เจ้าแมวตัวอ้วนก็ค่อยๆ มุดผ้าห่มออกมาเคลียดล่อ

“ดาร์กเกอร์!”

บริษัททาเนี่ยน คาลาเซเลียน บุษขุนุ่มผู้ชื่นชอบการใช้ชีวิตกึ่งดำกึ่งขาวและมีดวงตาสีเทาขบกรามเรียกเจ้าสัตว์เลี้ยงตัวสร้างปัญหา ถ้าหากไม่เพราะมันย่องออกจากห้องนอนละก็ ป่านนี้เขาคงหลับสนิทไปแล้ว ทว่าพอก้มลงอุ้มนัยน์ตาคมกริบปะทะกับเรือนกายเล็กนอนหลับสนิทอยู่บนเตียง ชายหนุ่มก็เผลอตัวเดินเข้าไปใกล้ ใช้เวลาเพียง

ไม่กี่วินาทีในการมองอย่างสำรวจตรวจตรา ก็รู้ทันทีเลยว่าผู้หญิงคนนี้สวยหมดจดและเธอก็เป็นคนแปลกหน้าเกินกว่าจะมานอนที่นี้ ในขณะที่กำลังครุ่นคิดว่าเจ้าหล่อนคือใคร เสียงข้อความในมือถือก็ดังขึ้น

“ฉันส่งของขวัญให้แล้ว จงดื่มด่ำอย่างมีความสุขนะดาร์ก...จากแบล็กเรด”

ข้อความที่เพิ่งกดอ่านทำให้ใบหน้าเคร่งขรึมของบริษัทหาเนียนผ่อนคลายลง ชายหนุ่มปล่อยแมวออกไปด้านนอกแล้วลงมือลงกลอนประตู ก่อนจะรีบเท้าเข้าใกล้ของรางวัลที่ถูกจัดส่ง พลังจตุรจักรอย่างพอใจ เขาคงต้องยอมรับเลยว่าหัวหน้าหน่วยแบล็กช่างสรรหาผู้หญิงที่นำมาบำบัดความเหนื่อยล้าหลังจากภารกิจสิ้นสุดช่างงดงามและคุ้มค่าเหลือเกิน รับรองเลยว่าเขาจะใช้ความงดงามตรงหน้ามาขับไล่ความเหน็ดเหนื่อยที่มีให้หมดลง และถ้าหากเจ้าหล่อนปฏิบัติรับใช้เขาได้แบบถึงอกถึงใจละก็ เขาอาจจะใจดีเลี้ยงดูเจ้าหล่อนเอาไว้แก่หงาสักสองสามวัน

ใช่! สองสามวันนั้นจะถูกต้องแล้ว เพราะคนอย่าง บริษัทหาเนียนคาลาเซเลียน แห่งหน่วยแบล็ก ผู้เป็นเจ้าของฉายาแบล็กดาร์ก แถมยังเก่งกาจในการใช้ภาษาของหลายประเทศ ไม่เคยปล่อยให้ผู้หญิงอย่างว่าคลุกคลีวงในเกินข้ามวัน ผู้ชายอย่างเขามีค่ามากกว่าจะเกลือกกลิ้งกับผู้หญิงที่ไม่มีความดีงามในตัว ผู้หญิงที่ยอมลดศักดิ์ศรีตัวเองก็เป็นได้แค่ของเล่นนำเบื่อบอเวลาเซี่ยทิ้งเท่านั้น

ริมฝีปากหยักค่อหยัก เหยียดเป็นรอยยิ้มร้ายกาจ กวาดดวงตาสีเทาจับจ้องร่างบอบบางบนเตียงตาแทบไม่กะพริบ ชยับเข้าใกล้ก็เปลือยเนื้อเมื่อไล่ไปตามกรอบหน้าสวยหวาน เส้นผมที่ตกลงมาระตามแก้มก็เกลี่ยไปทัดหูให้ เมื่อใบหน้าवलแหล่เผยให้เห็นความเย้ายวนอย่างถนัดถนี้ก็ไม่อาจห้ามปรามความปรารถนาที่ก่อเกิดขึ้นมาได้

บริษัทหาเนียนโน้มใบหน้าลงต่ำ ปล่อยปลายจมูกโद่งเป็นสัน

สุดท้ายกลิ่นแก้มหอมจนเต็มปอด ผิววอลเนียนเปล่งปลั่งของคนตรงหน้า ทำให้หนุ่มดาร์กแห่งหน่วยแบล็กใจเต้นแรงอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน ไม่อยากเชื่อเลยว่าเจ้าของร่างอันอ่อนแอ คนที่เขาไม่รู้จักแม้กระทั่งชื่อ จะสร้างความปั่นป่วนจนความต้องการบางอย่างพุ่งตรงไปบริเวณกลางลำตัว นาฬิกานี้บริษัททาเนี่ยนึกไม่ออกเลยว่ามีผู้หญิงสักกี่คนที่ทำให้เขาอยากหล่อรวมเนื้อตัวเป็นชิ้นเดียวกัน

“เธอช่างสวยถูกใจฉันเหลือเกินสาวน้อย”

เสียงทุ้มแหบพร่ากระซิบใกล้แก้มขาวเพียงเท่านั้น ก็ค่อยๆ ถอยห่างแล้วปลดเปลื้องเสื้อผ้าออกจนหมด ขณะถอดอาภรณ์แต่ละชิ้น นัยน์ตาสีเทาที่ไม่พลาดจากร่างบอบบางแม้อัลกิงนาทีเดียว ยิ่งมองหล่อนานเท่าไรกระแสดความร้อนวูบวาบก็ยิ่งวิ่งพล่านไปทั่วสรรพางค์กาย เห็นที่คงต้องตีมูลค่าของเจ้าหล่อนจนเต็มอิม เขาต้องส่งข้อความไปขอบคุณหัวหน้าหน่วยสักหน่อยแล้ว เพราะถือว่าแบล็กเรดเลือกผู้หญิงได้ถูกใจเหลือเกิน ไม่ว่าจะมองมุมไหนคนตรงหน้าก็เหมาะที่จะร่วมรักด้วยยิ่งนัก ก็อย่างว่า ถ้าหล่อนทำให้เขาพอใจ หล่อนก็อาจจะเป็นผู้หญิงคนแรกที่เขาจะมีเซ็กซ์ครั้งที่สองด้วยก็เป็นได้

หนุ่มดาร์กแห่งหน่วยแบล็กกระหึ่มยิ้มย่อง ขณะสอดร่างกายเปลือยเปล่าเข้ามาในผ้าห่มผืนเดียวกันกับคนนอนหลับ เพียงเขาทิ้งน้ำหนักลงบนที่นอน คนหลับก็ค่อยๆ ขยับตัวคล้ายรำคาญ ปฏิกริยาครวญครางเบาๆ ของเจ้าหล่อนช่างถูกใจยิ่งนัก จนตอนนี้บริษัททาเนี่ยนค่อยๆ แนนปากอุ่นๆ สัมผัสกับความนุ่มนวลของผิวพรรณขาวบริเวณลำคอ ค่อยๆ จูบค่อยๆ หอมละเลียดความหวานอย่างช้าๆ

ยิ่งคนตัวเล็กส่งเสียงคล้ายรำคาญมากเท่าไร ปลายจมูกโต่งเป็นสันกับปากอุ่นจัดยิ่งแนบชิดมากกว่าเคย ขณะมือหนาใหญ่ก็เริ่มขยับเคล้นคลึงไปตามส่วนเว้าส่วนโค้ง โชคดีสำหรับบริษัททาเนี่ยนยิ่งนัก ที่หญิงสาวสวมชุดนอนเป็นกระโปรงตัวยาว ในขณะที่หอมและจูบอยู่นั้น

ก็ไม่ปล่อยให้เวลาเลยผ่านไปโดยเปล่าประโยชน์ เพราะตอนนี้ค่อยๆ ถลกชายกระโปรงตัวบางขึ้นสูงเรื่อยๆ ผิวพรรณนวนลเนียนที่ได้สัมผัสจึงเป็นชนวนชั้นดีให้เฟสวาทลุกโซน

“อ้อ...”

สาริสารู้สึกเหมือนหายใจไม่คล่อง อะไรวางอย่างทีกดทับร่างกายในเวลานั้นมันทำให้เธออึดอัด...อึดอัดจนอยากจะผลักไปให้ไกลๆ แต่ยังไม่ออกแรงดันก็คล้ายกับว่าร่างกายถูกกดทับมากขึ้น มากเสียจนต้องลืมตาขึ้นมาดู

“กรี๊ดดด...”

หญิงสาวร้องออกมาสุดเสียง พยายามผลักเจ้าของร่างกายสูงใหญ่ให้ห่างจากร่างกาย แต่เขาไม่ขยับเขยื้อน หน้าซำยังคว่ำเอามือเธอแล้วตรึงไว้เหนือศีรษะ ปากและลมหายใจเป่ารดบริเวณลำคอให้ร้อนวูบวาบ

“เก่งจริงนะ สะตืดสะตืดสมจริงเชียว”

สาริสากำลังคิดตามคำพูดที่ได้ยินเมื่อครู่ เขาหมายความว่าอะไรกันแน่ ทำไม่ถึงได้พูดกับเธอแบบนี้

“ร้องสิ! ดิ้นสิ มันได้อารมณ์ดีนะ จันทชอบ...”

คำกระซิบพราวแหบของเขาทำเอาหญิงสาวต้องหายใจกระชั้นถี่แรงขึ้นเรื่อยๆ หน้าซำตอนนี้ฝ่ามือหนาหนักกำลังป่วนปั่นอยู่กับโคนขาต้ำใน สัมผัสสูงชันจนเธอแทบหยุดหายใจ จะดิ้นรนหลีกเลี่ยงก็ไม่ทันการณเสียแล้ว เมื่อจุดอ่อนไหวของร่างกายถูกปลายนิ้วของเขารุกล้ำอย่างซำของ

“กรี๊ดดด...”

เสียงกรี๊ดร้องที่ตั้งใจเปล่งออกมาสุดเสียงกลับดังอู้้ออยู่ในลำคอ

เพราะตอนนี่ริมฝีปากหยักที่เคยจูบแผ่วผ่านอยู่บริเวณลำคอขานุ่มกำลังรูกล้ำเข้าประชิดริมฝีปากอวบอ้อม บริสุทธิ์หาเนียนจึงฉวยโอกาสที่หญิงสาวกริตรี่องส่งลื่นอ่อนๆ เข้ามากอบกบไถยความหอมหวานอย่างชานีชานาญ จนสาริสาได้แต่บิดสาย ดิ้นรนหนีจากสัมผัสสวาทหวานอย่างเหยื่อตัวน้อยหวังจะรอดพ้นจากปากราชสีห์

“อ้อ...” กำปั้นน้อยๆ พยายามออกแรงผลักดันร่างแข็งแรงรวมกับหินผา แต่ยิ่งผลักไล่ ดิ้นรนหนีห่างจากร่างหนาหนักมากเท่าไร ก็ยิ่งเปลี่ยงพล้ำให้เขารวนรูกมากขึ้น มีอไใหญ่ที่เคยสัมผัสอยู่ภายนอกบิภินี่ลายลูกไม้ กระซากเพียงครั้งปรากฏการณ์ขวางความงามก็หลุดขาด แล้วอย่างนี้จะมิต่างใดที่เธอจะรอดจากมือของเขา

“อย่างะ!” ในยามที่ชายหนุ่มเปลี่ยนจากจูบอย่างเอาเป็นเอาตายมาต็มด่ำกับลำคอและเนินอกอวบอ้อมที่ไพล่พันคอเลื้อย สาริสากรี่องห้ามออกมาสุดเสียง แต่คนหลงกลื่นหอมอ่อนๆ ของเนื้ออกยาสาวคงจะไม่ได้ยินกระมัง เพราะมือข้างหนึ่งของเขายังคงดิ่งรั้งคอเลื้อยลง เมื่อไม่ทันใจก็เริ่มกระซากกระชั้นจนลื่นนอนซาตวัน

“ไม่ะ!” สาริสากรี่องห้าม แต่เข้าไปกว่าริมฝีปากหยักอ้ากว้างแล้วกลื่นยอดเซอร์รี่สีหวานของเธอเข้าไปในปาก

“ไม่!”

ถึงกับสายหน้ารุนแรง แต่ก็ไม่อาจห้ามบริสุทธิ์หาเนียนได้เลย ชายหนุ่มยังคงต็มด่ำกับความหอมหวาน ปาดลื่นไล่เสียไปตามอกอวบอ้อมอย่างตะกรุมตะกราม ต็มด่ำกับสองก้อนกลมโตอย่างไม่ให้หน้ายหน้ากัน ทำราวกับว่าเป็นของหวานชิ้นโปรดก็ไม่ปาน

“เธอช่างเหมือนไวน์ที่ฉันชื่นชอบ...” บริสุทธิ์หาเนียนหายใจหอบถี่ขณะฝากร่องรอยไวัรบอบๆ ออกอิมขาว “สวยหวานเหลือเกิน... รุ่มใหม่สาวน้อย... ฉันซักติดใจเธอเข้าแล้ว”

“ไม่ะ” สาริสาสายหน้า แต่เธอไม่มีเรียวแรงพอจะต่อต้านเขา

“ร้อนแรงจริงๆ นะสาวน้อย มีน้ำล่อเธอถึงถูกส่งมาถึงมือฉัน”

หญิงสาวจับใจความไม่ได้ด้วยซ้ำว่าเขาพูดอะไรกันแน่ ตอนนี้รู้แค่เพียงว่าต้องตื่นหนีให้พ้นจากพันธนาการวาทกรรม แต่มันไม่ใช่เรื่องง่ายในการต้านทานอารมณ์แปลกๆ ที่ผู้ชายตัวโตคนนี้ก่อขึ้นทำไมนะ! ทำไมเธอต้องมาตกอยู่ในสถานการณ์ร้ายแรงแบบนี้ หนีการแต่งงานที่พ่อจัดให้ไม่กี่วันก็ต้องมามีสัมพันธ์ลึกซึ้งกับใครก็ไม่รู้

“ฉันชอบเธอจริงๆ นะสาวน้อย”

คำกระซิบสั้นๆ ของเขาทำให้สาริสาดำสติ จึงรวบรวมแรงกายเฮือกสุดท้ายผลักไสเขา และเมื่อสำเร็จก็กระชับเสื้อนอนขาดวินแล้ววิ่งออกจากห้อง ทว่ายังไม่ทันจะได้เปิดประตูด้วยซ้ำ ร่างกายก็ลอยหวิวมากองอยู่บนไหล่หนา หน้าซำยังถูกตะปบกันแล้วถูกบีบเคล้นตืดๆ กันหลายๆ ที่

“ไม่เอานะ...อย่าทำเป็นไม่เคยเลย ผู้หญิงอย่างเธอน่าจะเจอศึกมานักต่อนัก”

“ฉันไม่ใช่!” ยังไม่ทันที่จะได้เอ่ยอะไร หญิงสาวก็ต้องงอตัวด้วยความเจ็บ การถูกเขาจับข่มลงมานั้นเพียงทำเอาจุกจนพูดไม่ออก อยากกระดกก้นงอนๆ หนีก็ยังทำไม่ได้ สุดท้ายแล้วเธอก็ต้องมาหลับตาปี้อยู่ใต้ร่างของเขา

“ปล่อยนะ!”

“บอกแล้วไงจะให้เล่นตัวแต่พอดี ถ้ามันมากไปฉันจะรำคาญรู้ไหม” เขายิ้มเหี้ยมใส่แล้วจูบหนักๆ บนปากอวบอ่อม “บำเรอฉันให้ถึงใจแล้วเธอจะได้ทุกอย่างที่เธอต้องการ”

“ไม่!” หญิงสาวกัดฟันคัดค้าน “ฉันไม่ยอมนอนกับคุณเด็ดขาด”

“เปลี่ยนใจตอนนี้มันคงไม่ทันแล้วละ เพราะไม่ว่าเธอจะปฏิเสธหรือต่อต้านอย่างไร เธอก็ต้องเป็นของฉัน”

“ไม่...อ้อ!”

ถึงกับต้องตื่นรนป้ายเปียงไบหน้าหนี ในยามที่ชายหนุ่มกำลังใช้ปากและลิ้นรูดล้ากวาดความหวานหอมของน้ำผึ้งป่าเดือนห้า การหลีกเลียงของเธอมันไม่ได้ผลเลยในยามที่گرامเล็กถูกบีบไว้ด้วยอุ้งมือเดียว จากนั้นเขาก็เปิดปากของเธอและส่งลิ้นอุ่นๆ มาสำรวจ รสสัมผัสของเขา กำลังทำให้สมองของสาริสาวโพลน หญิงสาวไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่า เลื่อนนอนตัวเดียวที่เหลื่อติดกายหลุดขาดออกไปตั้งแต่เมื่อไร รู้แค่เพียงว่าความหนาวเย็นที่เพิ่งพานพบเมื่อครู่มันถูกทดแทนด้วยความร้อนจากเนื้อหนังของบุรุษหนุ่มโดยแท้ ผิวกาย เนื้อตัว และลมหายใจหอบกระชั้นที่เขาบปล่อยรดร่างกาย กำลังทำให้คำปฏิเสธของเธอรางเลือนไป

“ยอมบำเรอฉัน...ทำให้ฉันหลงเธอสิ”

หนุ่มดาร์กกระซิบเรียกร้อง ถึงแม้ว่าคนตัวเล็กที่ไต่ร่างจะกัดฟันไม่ยอมตอบสนอง หรือว่าลุกขึ้นมาเป็นสาวเจนจัดร้ายสลิทำให้เขาหลงใหล แต่ก็ไม่ได้ทำให้ความปรารถนาที่เขามีสต่อเธอลดน้อยลงเลย ยิ่งเจ้าหล่อนพยายามกักเก็บไฟเสนาหาที่คุกรุ่นมากเท่าไร เขาก็ยิ่งอยากทลายกำแพงนั้นให้ย่อยยับลง เขาไม่เชื่อหรือว่า คนอย่างเขาจะหลอมละลายคนไต่ร่างให้โอนอ่อนตามไม่ได้

“เป็นของฉันเถอะนะคนดี...”

ปากของเขากระซิบขอกก็จริง แต่สาริสาวอยากจะร้องไห้ เพราะเสียงที่เธอพยายามปฏิเสธมันก็ถดถอยลงเรื่อยๆ สัมผัสแสนอ่อนโยนจากปากกับมือของเขาที่วาดเฟ้นไปทุกอณูเนื้อของร่างกาย กำลังทำให้อารมณ์ส่วนลึกของเธอโลดแล่นขึ้นมาเหนือการควบคุม

“ฉัน...” พอถูกไถลขีดเนื้อตัว หัวใจก็พานลั่นรัว

“เป็นของฉันเถอะนะเด็กดี...” เสียงกระซิบแหบพร่าดังแว่วอยู่ในหู ก่อนจะวอนขอซ้ำอีกครั้งด้วยการเลียไล่ปลายลิ้นอุ่นจัดไปตามใบหูหนุ่ม สิ่งที่เขาทำกำลังส่งผลให้หัวใจของสาริสาวเอนเอียงยอมรับ พอถูกเขาจูบอีกครั้งก็เริ่มเกี่ยวกระหวัดปลายลิ้นตอบสนองอย่างกล้าๆ กลัวๆ

“ฉันทัน...”

ยิ่งถูกเขาสัมผัสมากเท่าไร เธอก็ยิ่งหลงใหลและชื่นชมจนอยากให้เขาสัมผัสเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ อาการต่อต้านและตื่นตระหนกที่เคยมีแต่แรกแปรเปลี่ยนเคลิบเคลิ้ม มือไม้ที่เคยผลัดใส่เวลานี้กลับโอบกอดร่างหนักหนาให้แน่นหนา สาริสสาแอนหัดเนื้อตัวตอบรับสัมผัสสวาบหวมที่บริษัทยาเนียนสาดใส่ร่างกายด้วยความเต็มใจ

“น่ารักมาก...”

หนุ่มดาร์กกระซิบพอใจก่อนจะให้รางวัลคนใต้ร่างด้วยการครอบครองความหอมหวานของอกอิมทั้งสองข้างอย่างเต็มตัว ปากของเขาแนบกลิ่นความขาวผ่องแล้วเลียลากลงมาจูบไปตามหน้าท้อง และเพียงได้ยินเสียงครางของคนตัวเล็ก ชายหนุ่มก็มุ่งเป้าหมายลงต่ำเรื่อยๆ จนได้สัมผัส ในเวลานี้เธอช่างเปรียบเสมือนรสชาติของขนมชิ้นโปรดปรานในวัยเด็ก เขาจึงเลือกจะดื่มและชิมมันอย่างไม่คิดจะหยุดง่ายๆ

สาริสสาตัวสั้นเทาเพราะหนาวเหน็บ น้ำแข็งเย็นๆ ที่ชายหนุ่มสาดลงมาใส่กำลังทำให้เจ้าของกายบางเกร็งสะท้าน วิธีเดียวที่เธอจะหลุดพ้นก็คือ ร้องขอความร้อนจากร่างกายของเขา

“ได้โปรด...”

“ฉันรู้แล้วสาวน้อย...เธอจะได้ในสิ่งที่ต้องการ”

สิ้นเสียงสั้นพรวดของบริษัทยาเนียน สาริสสาก็รู้ทันทีเลยว่าควรจะถอนคำพูดที่ร้องขอเมื่อครู่ เพราะสิ่งที่เขาให้มามันไม่ใช่ความร้อนขับไล่ความหนาวเหน็บ แต่เป็นความทรมาณที่วิ่งพล่านไปทั่วร่าง ทว่าถึงแม้จะเป็นแบบนั้นเธอก็กลับรู้สึกชื่นชอบมันอย่างช่วยไม่ได้

2

เสน่ห์หาจอมทมิฬ

“กรี๊ดดด”

เสียงกรี๊ดร้องแสนเจ็บปวดของคนใต้ร่างทำให้หนุ่มตาร์คแห่งหน่วยแบล็กถึงกับชะงักไป ชายหนุ่มไม่เคยคิดว่าผู้หญิงที่เขากำลังร่วมรักอยู่ในตอนนี้จะยังคงบริสุทธิ์ผุดผ่อง เพราะที่ผ่านๆ มาล้วนผ่านมือผู้ชายมากหน้าหลายตา แต่มันเกิดอะไรขึ้น ทำไมหัวหน้าหน่วยถึงส่งเธอมา...ตกลงเธอเป็นใครกันแน่ ยังไม่ทันได้คำตอบจากสิ่งที่คาดเดา ชายหนุ่มก็ต้องหัวเสียวกับแรงผลึกอันน้อยนิด

“ออกไปนะ! ออกไปจากตัวฉัน” สาริสาทะโกนสิ่งต่างๆ ที่ไม่มีเรี่ยวแรง “ปล่อยฉัน...”

“ซูว์...” บริทซ์หาเนียนได้แต่ปลอบ ขณะโอบกอดร่างสั้นๆ ของหญิงสาวไว้แนบแน่น เสียงลั่นพรั่าเพียรกระซิบซัดไปหูสะอาดขาว “นี่นะคนดี เพราะว่ายิ่งดิ้นเธอยิ่งเจ็บ”

“ออกไปจากตัวฉัน...” สาริสากะซิบสิ่งทั้งน้ำตา

“ฉันทำไม่ได้...”

ใช่แล้ว...ไม่มีทางเลยที่บริษัทหาเนียนจะถอยออกจากความหอมหวาน ยิ่งรู้ว่าหญิงสาวยังบริสุทธิ์ผุดผ่องก็ยิ่งอยากครอบครองมากขึ้นกว่าเดิม “ถึงแม้ว่าจะเกิดการผิดพลาดหรือเข้าใจผิด...แต่ฉันก็ไม่อาจปล่อยเธอไป”

“ไม่นะ! อย่าทำอะไรฉันเลย...” หญิงสาวร้องขอด้วยเนื้อตัวสีน้ําทึ่ม

“ฉันขอโทษ...แต่ฉันทำตามที่คุณขอไม่ได้จริงๆ”

“ใจร้าย...คุณมันใจร้าย...”

ต่อว่าเขาออกมาทั้งๆ ไม่มีเรี่ยวแรง และคำต่อว่าของเธอมันก็ไม่ได้ผลเอาเสียเลย เพราะตอนนี้ร่างกายที่ควรต่อต้านกำลังทรยศเพียงเขาเริ่มขยับสะโพก เนื้อกายของเธอก็พร้อมจะถูกเขาหลอมละลาย

“อย่า...” สารีสาักัดฟันห้าม แต่ร่างกายต้องการให้เขาเติมเต็ม

“ฉันขอโทษ...”

บริษัทหาเนียนกระซิบบอกเพียงเท่านั้นก็แทบล้ากายเข้าสัมผัสความอ่อนน่ําไหวจนลึกล้ำ ชายหนุ่มปฏิบัติตนอย่างอ่อนโยน ค่อยๆ จูบซับน้ำตาของคนที่ไ้ร่าง รอคอยวินาทีที่ร่างกายของสาริสายอมรับ และเมื่อวินาทีนั้นมาถึงก็ไม่พลาดเลยที่จะครอบครองความหอมหวานอย่างตะกุ่มตะกาม ทุกหยาดหยดล้วนตกอยู่ใต้สัมผัสรักของชายหนุ่ม หนแล้วหนเล่า

ที่ ชั่วโมงหลังจากนั้น บริษัทหาเนียน คาลาเซเลียน บุรุษหนุ่มวัยสามสิบปีก็สวมกางเกงเพียงตัวเดียวยืนจิบไวน์อยู่บริเวณหน้าต่างดวงตาสีเทาหนึ่งซึ่มทอดมองลงไปยังเบื้องล่าง อาณาเขตของคฤหาสน์คาลาเซเลียนช่างกว้างใหญ่หนัก นับแต่ตื่นนอนมาเขายังนึกไม่ออกเลยว่าผู้หญิงที่เขาตกดวงความหอมหวานมาตลอดทั้งคืนเป็นใครกันแน่ เพราะ

หลังจากที่ส่งข้อความไปหาหัวหน้าหน่วยตั้งแต่เช้าตรู่เพื่อขอบคุณสำหรับของขวัญแสนบริสุทธิ์ คำตอบที่เขาได้รับกลับมาก็คือ

“ปิ่นรุ่นใหม่ที่ฉันมอบให้ถูกใจนายใช่ไหมดาร์ก...”

ปิ่น! ของรางวัลสำหรับภารกิจล่าสุดของเขาคือปิ่น...อาวุธแสนอันตรายที่เขาชอบเก็บสะสมเข้าคอลเล็กชั่น มันไม่ใช่ผู้หญิงนางบำเรอหรือโสเภณีแต่อย่างใด ว่าแต่ผู้หญิงที่เขาพร้อมรักด้วยตลอดคำคืนคือใครแล้วทำไมถึงมานอนอยู่ในห้องรับแขกในบ้านของเขาได้

ไวน์ในแก้วทรงสูงถูกเทลงจนหมด ก่อนชายหนุ่มจะหมุนกายกลับไปนั่งบนโซฟาแล้วเทไวน์ที่เหลือใส่แก้วอีกครั้ง นั่งจิบสลับกับทอดสายตามองคนหลับสนิทตาไม่วาง

“เหมียว...” เสียงร้องของเจ้าอ้วนสีดำตัวใหญ่ป่วนเปื้อนมาใกล้ๆ ลัต์ว์น่ารักตัวอ้วนนี่ใช้เนื้อตัวและขนฟูๆ ชุกชอกขา ออกอ้อนจนชายหนุ่มต้องก้มลงมาอุ้ม

“ว่าไงดาร์กเกอร์! นายลองบอกมาหน่อยซิว่าเข้ามาเจอผู้หญิงคนนั้นได้อย่างไร แล้วทำไมหล่อนถึงมานอนในห้องนี้”

“เหมียว...เหมียว...”

“เอาแต่ร้องอยู่นั้น แล้วฉันจะได้คำตอบที่ต้องการไหมชะ!”

ชายหนุ่มขยี้หัวทุกๆ ของลัต์ว์เลี้ยงตัวโปรดเบาๆ ก่อนจะปล่อยมันลงแล้วขยับเข้าไปใกล้คนหลับสนิท หยาดเหงื่อที่ซึมตามขมับของหล่อนแห้งเหือดไปแล้ว เหลือทิ้งไว้แต่เพียงร่องรอยแดงจางๆ ที่เขาฝากไว้ตั้งแต่เมื่อคืน พอเห็นรอยแดงเกิดเคลื่อนลำคอเล็ก บริษัทหาเนียนก็ได้แต่ยกมือลูบไล้อย่างเปลือยไพล พร้อมๆ กับใครบางคนที่ลืมหูลืมตาตื่นทันทีที่นิ้วของเขาสัมผัสกับผิวเนื้อเนียน

“คุณ...”

ดวงตากลมโตสีดำสนิทของสาริสาบิกกว้าง แต่หญิงสาวกลับไม่สามารถรื้อร่องออกมาได้ จึงทำเพียงเช็ดน้ำตาอุ่นๆ ที่คลอหน่วยกึ่ง

แล้วกระดกกันหนึ่งท่าโดยไม่ลืมกระชับผ้าห่มมาคลุมร่างกายให้พ้นจาก
สายตาของเขา หน้าซำยังหันหน้าหนีไม่เหลือบแลตามองคนที่ทำให้เธอ
พลั้งเผลอตัวครวญครางแม่แต่น้อย

เห็นเจ้าหล่อนสะบัดหน้าไล่อย่างอวดดีเช่นนั้น ความคิดที่จะ
ขอโทษก็ถูกพับเอาไว้ก่อนชั่วคราว ตอนนี้เป็นิริททาเนียนจึงเอาแต่จ้องมอง
คนร่างบางราวกับจะให้ทะลุไปถึงจิตวิญญาณ

“เธอเป็นใคร มาอยู่ในบ้านฉันได้อย่างไร”

สาริสาต้องยอมรับเลยว่าคำถามของเขาทำให้เธอเข้าใจ สิ่งที่เขา
พูดออกมาเท่ากับว่าเขาเป็นเจ้าของคฤหาสน์หลังนี้ และเกี่ยวพันกับเพื่อน
ของเธอ แต่ว่าเธอเป็นใครกัน เป็นสามีเพื่อนที่แอบมีชู้ และชู้คนนั้นคือ
เธอหรือ ถ้าเป็นแบบนี้เธอคงต้องรู้สึกผิดกับเพื่อนไปทั้งชีวิต แต่ถ้าเขา
ไม่ใช่สามีของเพื่อนล่ะ เขาอาจจะเป็นญาติเป็นพี่ชายก็ได้ แต่ว่าแองเจล่า
ก็ไม่เคยบอกสักครั้ง

“ไม่คิดจะแนะนำตัวกับผัวตัวเองหน่อยหรือไง” ทั้งๆ ที่ไม่เอาก
ใช้ถ้อยคำรุนแรงกับคนเพิ่งสูญเสียความบริสุทธิ์ แต่ไอ้ลำคอแข็งตั้งกับ
ปากเม้มแน่นมันขัดใจจริงๆ ดังนั้นหมาที่เก็บไว้ในปากมันจึงออกมา
เพ่นพ่านจนได้

“ว่าไง! หรือว่าฉันมีเมียเป็นคนไ้”

หญิงสาวทำเพียงตวัดตามองค้อนก่อนจะก้าวลงจากเตียง เดิน
กระชับผ้าห่มไปคว้าเอาเสื้อที่ถูกทิ้งขว้างติดมือแล้วเดินเข้าห้องน้ำ แต่
ยังไม่ทันได้ปิดประตูก็ต้องกัดฟันแน่น ในยามที่ถูกชายหนุ่มใช้ร่างกาย
สูงใหญ่เข้าประชิด

“ทำไมไม่พูดกับฉัน...”

“....”

มีเพียงดวงตาแดงก้ำจ้องมองมา เมื่อเขาไม่ยอมถอยห่าง น้ำตา
เม็ดเล็กๆ ก็กลิ้งผ่านแก้มนวลจนต้องเซ็ดทิ้งลวกๆ

“อย่ามาใช้ความเปรียบกับฉัน!”

บริษัททำเนียบอยู่กรอดๆ อย่างนี้ก็โมโห ตอนนี่ถ้าไม่นึกเวทนา หล่อนอยู่ข้าง เขาอาจจะกระซากร่างสะโอดสะองมาลงทันทีให้สาสม กับความอวดดี เขาอยากรู้ว่าหล่อนไม่พิศวาสรูปร่างหน้าตาของ เขาบ้างหรืออย่างไร มีหัวใจที่หัวใจหรือวิญญาณของความเป็นคนหลงเหลือ อยู่หรือเปล่า กล้าได้อย่างไรถึงมาเซ็ดหน้าใส่ผู้ชายอย่างเขา บริษัททำเนียบ คาลาเซเลียน หม่อมดาร์กผู้ถนัดใช้ปืนแห่งหน่วยแบล็ก สงสัยที่เซ็ดหน้า อยู่ในตอนนี้คงไม่เคยถูกปืนจ่อปากมาก่อนละสิทำ เขาอยากจจะรู้จริงๆ ถ้าเอาปืนมาจี้หัวหล่อน ยังจะกล้าอวดดีอีกหรือเปล่า

“พูดกับฉัน...”

ชายหนุ่มชูอีกครั้งขณะบีบเรียวแขนของคนตรงหน้า แต่ไม่ว่าเขา จะคาดคั้นหรือออกคำสั่งอะไร ก็มีเพียงดวงตาแดงก้ำเท่านั้นที่ตอบ กลับมา และก่อนจะโมโหไปมากกว่านี้ ก็จำต้องปล่อยมือแล้วถอย ออกมาหลายก้าว กระทั่งเสียงปิดประตูห้องนำดั่งขึ้นนั้นนั้นละถึงได้เดิน ออกจากห้องด้วยสีหน้าอึ้งมึนงง!

ปริษัททำเนียบกลับเข้าห้องอาบน้ำชำระร่างกายเรียบร้อยแล้ว ก็เดิน แกมวิ่งลงมาสู่ชั้นล่าง เวลานี้กาแฟกับขนมปังอบใหม่ถูกจัดเตรียมไว้ บนโต๊ะ โดยมีใครคนหนึ่งกำลังนั่งจิบกาแฟพร้อมกับเปิดรอยยิ้มกว้าง จนน่าห่มั่นไส้

“เมื่อคืนหลับสบายดีนะครับ”

อาคัส สวิลตัน ทักทายพร้อมมองเข้าไปในดวงตาคมกริบ บอดี้การ์ดหนุ่มวัยสามสิบเก้าปี ผู้ผ่านโลกกว้างมามากและรับรู้ทุกความ เคลื่อนไหวของหม่อมดาร์กแห่งหน่วยแบล็ก ได้แต่จับจ้องใบหน้าคมคาย อย่างมีเลศนัย “แต่เท่าที่ดู...เมื่อคืนเหมือนจะไม่ได้นอนเลยนะครับ”

“รู้ดีที่น่าอาคัส...” ชายหนุ่มคำรามใส่ก่อนจะยกกาแฟขึ้นจิบ แต่อาคัสก็ไม่ยอมหยุด เพราะตอนนี้กำลังเลื่อนกล่องสีเทามาตรงหน้า จึงได้แต่เลิกคิ้วขมขื่น “นี่อะไร”

“ของรางวัลสำหรับความเหน็ดเหนื่อยครับ ปีนุ้่นล่าสุดของหน่วย เอพีไอ ของขวัญนี้ถูกส่งตรงมาจากหัวหน้าหน่วยแบล็ก”

“นายเก็บไว้เถอะ เพราะว่าฉันมีของรางวัลสำหรับตัวเองแล้ว” ยิ่งนึกถึงภาพเขี้ยววนกับร่างเล็กสะออดสะอองที่บิดสายอยู่ที่ร่าง ก็ยิ่งทำให้ดวงตาสีเทาของบริษัทหาเนียนเด่นระริกอย่างพอใจ ไม่รู้ว่าผู้หญิงคนนั้นทำอะไรกับเขากันแน่ เพราะขณะดื่มกาแฟก็ยังหยุดคิดถึงหล่อนไม่ได้เลย

“ของรางวัลของเจ้านายก็คือ...ผู้หญิงคนนั้นหรือครับ”

“ผู้หญิงที่ไหนหรือคะคุณอาคัส”

จู่ๆ เสียงคุ้นเคยของแม่บ้านอย่างแมรีก็ดังขึ้น พอเห็นหน้าประมุขของบ้านนางก็ยกมือทาบอก “ตายแล้ว... น้ำลีมารายงานไปเลยคะ... เมื่อวานนี้เพื่อนของคุณหนูเองจีมาพักที่นี่ ว่าแต่คุณบริษัทเจอเธอหรือยังคะ”

“เพื่อน!”

“คะ เห็นว่าเป็นเพื่อนที่เจอกันตอนคุณหนูเองจีไปฮ่องกง เธอชื่อ สาริสา เจีย อภิธรธรรมรักษ์ เดี่ยวอีกสักครู่ก็คงลงมารับประทานอาหารเข้ากระมังคะ”

ตั้งแต่ได้รู้สถานะและได้ยินชื่อของหญิงสาวชัดเจนเต็มรูปหู สองหนุ่มเจ้านายและคนสนิทก็หันมาสบตากันโดยไม่ได้นัดหมาย คนหนึ่งเม้มริมฝีปากแน่นเพราะรู้ว่าอนาคตจะเกิดเรื่องราวใหญ่โต ส่วนอีกคนซ่อนความรู้สึกทุกอย่างไว้ภายใต้ดวงตาสีเทาอันหนึ่งสงบ

ทว่าเพียงพริบตาเดียว บริษัทหาเนียนก็หมุนกายเดินลิ่วๆ ขึ้นสู่ชั้นบน เพียงเห็นเจ้าดาร์กเกอร์ตัวนำพาไปเจอกับผู้หญิงคนนั้น ก็ได้แต่

กัณฑ์กรอดๆ เพราะถ้าหากเขาไม่ออกตามหามัน เขาก็ไม่ต้องเจอกับ
ผู้หญิงคนนั้น แต่แทนที่จะมาโยนความผิดให้กับเจ้าแมวตัวโปรด
ชายหนุ่มกลับมุ่งหน้าไปยังห้องของใครบางคนอีกครั้ง

เพียงก้าวเข้ามาแล้วเห็นเจ้าหล่อนอยู่ในชุดเรียบร้อยก็รู้สึกหายใจ
ได้คล่องขึ้น เพราะอย่างน้อยๆ เจ้าหล่อนก็ไม่ได้ตายอยู่ในห้องน้ำ แต่
พอสายตาปะทะกับกระเป๋าใบโตช่วงขายาวๆ ก็รีบก้าวเข้าไปหา

“คิดจะหนีฉันหรือ สาริสา เจีย อภิธรรมรักษ์” ชื่อนามสกุลเต็มยศ
ที่หลุดจากปากของเธอ ทำเอาหญิงสาวถึงกับหยุดหายใจ แต่เธอก็เลือก
ไม่ตอบโต้แล้วเดินไปกระซับกระเป๋าร่วมกับมุ่งหน้าออกจากห้อง เดิน
เลยผ่านผู้ชายใจร้ายที่ย้ายจนย่อยยับไปราวกับเขาไม่มีตัวตน

“เธอจะไปไหน”

“...”

“พูดกับฉัน สาริสา ไม่อย่างนั้นเธอจะไม่ได้พูดอีก”

“...”

ต่อให้เขาข่มขู่หรือเอาปืนมาจี้ตรงหัวใจ หญิงสาวก็ไม่คิดจะพูด
กับเขาแม้สักคำเดียว ผู้ชายใจร้ายที่ผลาญพร่าพรหมจรรย์ของเธอจน
ย่อยยับ เขาไม่มีสิทธิ์มาออกคำสั่งหรือบงการใดๆ เขาก็แค่คนเดินผ่าน
เข้ามาทำให้ชีวิตมีราศีเท่านั้น ในที่สุดเขาก็จะผ่านไป ไม่มีอะไรที่เธอต้อง
จำมาใส่ใจให้เจ็บปวด สาริสาสั่งตัดสินใจเดินหนี แต่คำพูดที่หลุดออกมา
กำลังทำให้เธอก้าวต่อไปไม่ได้

“ถ้าเธอออกจากห้องนี้ แองเจล่าจะรู้ทันที่ว่าเธอนอนกับฉัน”

“คุณ...”

สาริสาได้แต่กัณฑ์กรเรียก แล้วหมุนกายกลับมาจ้องเขาราวกับ
จะกินเลือดกินเนื้อ แต่ชายหนุ่มคงไม่สะทกสะท้านกระมัง เพราะสีหน้า
และแววตามีวิแววของความพอใจกับการตอบสนองเมื่อครู่

“ถ้าไม่ยอมให้แองเจล่ารู้เรื่องนี้...เธอก็ต้องอยู่ที่นั่นต่อไป”

“ไม่! ฉันจะไม่ยอมทำแบบนั้น”

“เธอจะยินยอมหรือไม่ ฉันก็ไม่สนใจหรอกสาริสา ฉันรู้แค่ว่าถ้าหากเองเจล่ารู้เรื่องนี้จะตัดขาดกับเธอทันที”

“คุณ...”

“เก็บความโกรธความเกลียดของเธอเอาไว้ก่อนเถอะ เพราะว่าระหว่างเธออยู่ที่นั่น ฉันจะทำให้เธอโกรธเกลียดฉันเพิ่มอีกหลายเท่า” เขาบอกด้วยรอยยิ้มดูแคลน ท่าที่ที่ชายหนุ่มแสดงออกทำเอาสาริสาถึงกับรวบกำปั้นแน่น เธอมองออกอย่างง่ายตายเลยว่า เขาต้องสมหวังแน่ที่ต้องการให้เธอรู้สึกแบบนั้น เพราะว่าในตอนนั้นเธอเกลียดเขา...นับว่าเป็นการเกลียดชนิดรุนแรงที่สุดในชีวิต สาบานเลยว่าเธอไม่เคยเกลียดใครเท่าเขามาก่อนเลยจริงๆ

สาริสาทรุดเข่าลงอย่างอ่อนแรง รู้สึกเจ็บปวดอย่างบอกไม่ถูก ถ้าหากเธออยู่ที่นั่นต่อรับประกันได้ว่าเองเจล่าจะไม่รู้เรื่องนี้จริงๆ นะหรืออาจจะไม่จริงก็ได้ เพราะโลกใบนี้ไม่มีความลับใดๆ ถูกซ่อนไว้ตลอดกาลหรอก และถ้าหากเธอตัดสินใจออกจากที่นี่ หนีไปให้ไกลๆ โดยไม่สนใจว่าเขาจะเปิดเผยสิ่งที่เกิดขึ้น บางทีก็อาจจะรักษาความสัมพันธ์ของเธอกับเองเจล่าให้ยังยืนกว่าก็เป็นได้

ดังนั้นจึงตัดสินใจลุกขึ้นแล้วหอบหิ้วกระเป๋าก้าวออกจากห้องโดยไม่ลังเล ลงมาด้านล่างก็ต้องกลบเกลื่อนความขมขื่นไว้ภายใต้สีหน้าปกติ ฝืนยิ้มให้กับแมรีที่กำลังมองอย่างแปลกใจ ทั้งๆ ที่แทบยิ้มไม่ออก

“อ้าว! คุณสาที่หิ้วกระเป๋าลงมาทำไมคะ”

ชั่ววินาทีหนึ่งที่สาริสากวาดสายตามองหาผู้ชายคนนั้น เมื่อไม่เห็นเงาของเขาก็รีบอ้อมแอ้มบอก “สาต้องไปแล้วค่ะ เอาไว้สาจะมาหาเองจี้ใหม่ นะคะ และก็ขอบคุณน้ำแมรีจริงๆ ค่ะที่ยอมให้สาอยู่ที่นี้ ทั้งๆ ที่

น้ำแทบไม่รู้จักสาด้วยซ้ำ”

“พูดอะไรแบบนั้นคะ คุณเป็นเพื่อนคุณหนูเองเจลา ยังไงก็ต้องให้การต้อนรับเป็นอย่างดี ถ้าอย่างนั้นคุณสาวอย่าลืมแวะมาใหม่ นะคะ แล้วน้ำจะบอกคุณหนูเองเจลาให้ค่ะ”

“ขอบคุณจริงๆ นะคะ”

สาริสารู้สึกอับอายเหลือเกินที่เมื่่อออกมาส่งจนถึงหน้าบ้าน หน้าซ้ายังเรียกคนขับรถออกไปส่งจนถึงถนนใหญ่ด้านล่างอีก ถ้าไม่เช่นนั้นเธอคงต้องเดินจนทำระบบเป็นแน่ พอรถใกล้จะถึงถนนสายหลักจึงบอกกับคนขับเสียงเบาๆ ว่า

“จอตริมฟุตบอลก็ได้ นะคะ เตียวฉันจะนั่งแท็กซี่ไปเอง”

“คุณผู้หญิงจะไปไหนครับ ให้ผมไปส่งจนถึงจุดหมายก็ได้”

‘ฉันไม่มีที่ไป...’

สาริสได้แต่ตอบอยู่ในใจ แต่ก็เลือกจะปิดเสียงแล้วบอกไม่เป็นไร ทว่าก็ต้องมองไปรอบๆ ตัวอย่างระแວดระวัง เพราะว่ารถที่ควรจะหยุดเมื่อครู่กลับวิ่งฉิวไปตามถนนสายหลัก มุ่งไปยังทิศทางไม่คุ้นเคย

“คุณจะไปไหน”

“ไม่ต้องตกใจหรอกครับ” คนขับรถบอกด้วยน้ำเสียงราบเรียบ “ผมแค่มีหน้าที่พาคุณผู้หญิงไปส่งยังจุดหมายเท่านั้น”

“ฉันไม่ไปที่ไหนทั้งนั้น!” เสียงหวานเว็ดใส่ขณะกระดกกันไปยังประตูแล้วทำท่าจะเปิดมันออก “ถ้าไม่จอตริฉันจะกระโดดลงไป”

“รถคันนี้มีระบบนิรภัยแน่นหนา ไม่สามารถเปิดประตูได้ขณะรถเคลื่อนที่ คุณจะลงจากรถได้เมื่อถึงจุดหมายเท่านั้น ดังนั้นหนึ่งๆ แล้วก็ทำให้ชะงะเถอะครับ” ชายหนุ่มกระตุกยิ้มเบาๆ บนมุมปากทิ้งท้ายก่อนจะกดปุ่มกระจกให้เลื่อนกันระหว่างฝั่งผู้โดยสารกับคนขับ เรียกได้ว่าตอนนี้สาริสถูกล็อกขังไว้ในรถซึ่งเคลื่อนที่ไปตามคำสั่งของใครบางคน

อาคัสลอบยิ้มขณะส่งข้อความถึงผู้เป็นนาย เขาไม่อยากเชื่อจริงๆ ว่าเจ้านายบังเกิดเกล้าจะสั่งให้เขาลักพาตัวผู้หญิงคนไหน จะว่าไปเธอก็พลาดจริงๆ ถ้าหากยอมอยู่ในคฤหาสน์คาลาเซเลียนแต่โดยดีก็จะไม่ถูกนำตัวไปยังที่กักขัง ซึ่งที่นั่นจะเข้าจะออกไม่ใช่เรื่องง่ายเลย เพราะมันถูกสร้างขึ้นเพื่อป้องกันอันตรายของทุกคนในตระกูลคาลาเซเลียน รวมถึงยังเป็นหนึ่งในที่กักขังของหน่วยแบล็กด้วย

รถแล่นด้วยความเร็วหนึ่งร้อยสี่สิบกิโลเมตรมาราวห้าชั่วโมงเต็ม ก็มาหยุดอยู่ตรงหน้าโบสถ์เก่าแก่ ครู่หนึ่งก็มีรถเข้าจอดเทียบแล้วก็เริ่มปฏิบัติการย้ายผู้โดยสารขึ้นไปนั่งอย่างรวดเร็ว ทำเอาคนถูกอุ้มอย่าง สารีสาได้แต่เบิกตาโพล่ง ทั้งมือและปากพร้อมจะประทุษร้ายทุกคนที่กรูเข้ามา

“ปล่อยฉันนะ”

เสียงที่เปล่งออกมาดังลั่นรถ อากาศดีนพลาณของเจ้าหล่อนทำให้อาคัสส่ายหน้า ก่อนจะตัดสินใจเหยียบคันเร่งเคลื่อนเข้าไปในโบสถ์เก่าๆ เพื่อทะลุไปยังอีกฝั่ง ผ่านประตูบานใหญ่เข้ามาก็เจอกับต้นเมเปิ้ลทอดยาวตึ๊ดๆ กันนับพันต้น หลังจากนั้นยี่สิบนาทีก็มาจอดสนิทบริเวณหน้าปราสาทสี่เทา พร้อมกับบอดีการ์ดในชุดสีเทานับสิบคนรีบกระจายกำลังมาควบคุมสถานการณ์ตามปกติ

“ขับรถหลายชั่วโมงตึ๊ดๆ กันเหนื่อยไหมครับคุณอาคัส”

“ไม่หรอก” ชายหนุ่มยิ้มมุมปากแล้วปรายตามองเข้าไปในรถ “เคลื่อนย้ายของไปส่งที่ห้องคุณบริทซ์แล้วระวังอย่าให้ชิ้นส่วนใดๆ บุปสลาย”

“อีกสามนาที่ทุกอย่างจะเรียบร้อยครับ”

“ดีมาก...เดี๋ยวฉันจะไปรายงานเจ้านายสักหน่อย”

“เชิญครับ” ลีนาการก้มหน้าให้อย่างนอบน้อม บอดีการ์ดหน้าเข้มก็ผงกศีรษะให้กับเพื่อนร่วมทีม เพื่อร่วมมือกันส่งสินค้าไปยังจุดนัดพบ

โดยไม่สนใจเลยว่าสินค้าจะไว้วายและต่อต้านเพียงใด

“เปิดประตูนะ!”

สาริสาไฟไปยังประตูห้องบานที่สิบ เธอถูกผลักเข้ามาในนี้ ก่อนที่ผู้คนที่พวกนั้นจะหายไปอย่างไร้ร่องรอย พวกเขาทิ้งให้เธออยู่ในห้องพักหรรุทราซึ่งตกแต่งด้วยเฟอร์นิเจอร์สีเทา สาริสาไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตัวเองอยู่ที่ไหน มองผ่านหน้าต่างบานเล็กๆ ออกไปก็เพิ่งรู้ห้องนี้สูงจากพื้นดินเหลือเกิน ไซ้แล้ว...เธออยู่บริเวณยอดปราสาท ซึ่งที่นี่มียอดปราสาทสูงเทียมฟ้าถึงสามยอด ทางเดียวที่เธอจะออกไปได้ก็คือ กระโดดลงไปให้ร่างกายแหลกเป็นผุยผงเท่านั้น

3

พันธนาการร้าย

6 เมื่อออกจากห้องไม่ได้สาริสาก็เอาแต่นั่งอมทุกข้ออยู่บริเวณ
ปลายเตียง บ่อยครั้งที่นี่ก็อยากจะกระโดดลงไปให้จบๆ เสีย จะได้
ไม่ต้องเผชิญกับเรื่องราวคาดไม่ถึงพวกนี้อีก ไม่รู้ว่ามีแฟนตลอดไปกับ
ชีวิตกันแน่ หนีจากผู้ชายเห็นแก่ตัวคนหนึ่งยังต้องมาเจอกับอสูรกายร้าย
ในร่างคน และสิ่งที่ทำสะดุ้งก็คือ เจ้าของร่างสูงใหญ่ราวกับหินผาผู้พก
นัยน์ตาสีเทาดูคู่นั้นกำลังพาใบหน้าไร้รอยยิ้มก้าวเข้ามาหา

“คุณ...”

ดวงตากลมโตเบิกกว้าง ไม่อยากเชื่อว่าตัวเองต้องมาเจอเขากอีก
จริงๆ พอเห็นสีหน้าของเขาแล้วก็เอาแต่ยิ้มแย้มตัวเอง ดูซี อุตส่าห์
คิดหนีออกจากคฤหาสน์หลังโตแทบตาย แต่สุดท้ายก็ถูกจับมาขังอยู่บน
ยอดปราสาทไร้ซึ่งทางหนี

“เจอกันอีกแล้วนะ...สาริส่า”

“ที่ฉันต้องมาอยู่ที่นี่ก็เป็นเพราะคุณไม่ใช่หรือไง”

“เพราะตัวเธอเองต่างหาก...” บริทซ์ทาเนี่ยนก้าวเข้ามาหา นัยน์ตาลีเทาจับจ้องร่างบอบบางตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า เมื่อขยับมาใกล้ก็ไต่ปลายนิ้วสัมผัสกับริ้วแขนเนียนนุ่ม “ถ้าเธอไม่ช่วยวนฉัน... ก็คงไม่ต้องมาอยู่ที่นี่”

“ฉันไม่เคยทำแบบนั้น”

“แต่คืนนั้น... ร่างกายของเธอมันช่างผิดจากคำปฏิสธเหลือเกิน”

“หยุดพูดเรื่องนั้นสักที”

“หยุดไม่ได้หรอก เพราะฉันติดใจรสสวาหจากร่างกายของเธอ เข้าเสียแล้ว ทั้งๆ ที่ตั้งใจว่าจะไม่ยุ่งกับเธออีก แต่เมื่อเธอคิดหนี ฉันก็จำเป็นต้องกลับไปทำแบบนั้นกับร่างกายของเธออีกครั้ง และหลายๆ ครั้ง”

“คนบ้า! คนเห็นแก่ตัว ฉันไม่ใช่นางบำเรอของคุณนะ คุณต้องขอโทษและชดใช้ให้ฉันสำหรับเรื่องบ้าๆ ที่เกิดขึ้น ไม่ใช่คิดจะกักขังแล้วใช้ร่างกายของฉันบำบัดความใคร่ของคุณ”

“จู่ๆ อย่าไว้วางใจไป” บริทซ์ทาเนี่ยนไม่สนใจอาการโกรธจนหัวพัดหัวเหวี่ยงของหล่อนเลยสักนิด เพราะสิ่งที่น่าสนใจก็คือร่างกาย นวลเนียนอวบอิมไปทุกส่วนลัดที่ซ่อนซุกอยู่ในเสื้อผ้าเกรดพรีเมียมพวกนั้น ตอนนี้ชายหนุ่มอยากให้อ้าหล่อนเปลือยเปล่า เพราะถ้าเป็นแบบนั้นต่อให้แยกเขี้ยวใส่เขาก็ยังมองว่าเซ็กซี่อยู่ดี

“คุณต้องปล่อยฉันไป” สาริสาบอกในสิ่งที่ต้องการ “คุณไม่มีสิทธิ์กักขังฉัน”

“ถ้ามีปัญญาก็ลองหนีออกไปสิ”

“นี่คุณ...”

ครานี้ชายหนุ่มคลี่ยิ้มเหี้ยมๆ ใส่ ขณะเคลื่อนริมฝีปากมาใกล้ใบหูชาวสะอาด “ทางเดียวที่เธอจะออกจากที่นี่ได้ก็คือ... เธอต้องตายเท่านั้น!”

“ก็ได้...ถ้ามันเป็นทางเดียว ฉันก็จะตายให้คุณดู”

“เชิญ! เพราะถ้าหากเธอตาย คนที่มีส่วนในการจับเธอมาก็ต้องตายตามไปด้วย อ้อ! ไม่ต้องห่วงหรือกว่าเธอจะหงา เพราะฉันจะส่งแมรี โจแอน รวมถึงเองเจลาให้ตายไปพร้อมๆ กัน”

“ฉันไม่สน เพราะคนพวกนั้นไม่เกี่ยวข้องกับฉัน”

“ก็เอาสิ...ถ้าเธออยากให้คุณบริสุทธิตาย...มันก็เรื่องของเธอ หรือถ้าเธอไม่เชื่อฉันละก็...สังเวดด้วยเจ้าตัวนี้ก่อนเป็นไร”

สาริสานไม่เข้าใจเลยสักนิดว่าเขาคิดจะทำอะไรกันแน่ จนกระทั่งผู้ชายที่ขับรถพาเธอมาที่นี่ อุ้มเจ้าแมวสีดำตัวใหญ่ก้าวเข้ามาแล้วส่งแมวตัวอ้วนๆ ให้กับเขาด้วยใบหน้ายิ้มร้าย

“ถ้าเธออยากตายจริงๆ ฉันก็จะให้แมวตัวนี้ตายเป็นเพื่อน”
ริมฝีปากหยักของบริสุทธิทาเนียนกดลงเป็นรอยยิ้มมีเลศนัย ก่อนจะอุ้มแมวไปยังหน้าต่างแล้วยื่นออกไปสุดแขน “ให้มันลองตายก่อน...ดีไหม สาริสาน!”

“ไม่นะ! คุณห้ามทำแบบนั้น” หญิงสาวรีบโผล่เข้าไปแย่งชิงเจ้าแมวเหมียว กลัวเหลือเกินว่าผู้ชายใจร้ายใจดำอย่างเขาจะทำเรื่องอำมหิตอีกครั้ง “แมวนั้นไม่เกี่ยวอะไรด้วย คุณปล่อยให้มันลงเต๋มย่นนะ”

“เธอก็รู้ว่าทำอย่างไรฉันถึงจะยอมปล่อยมัน”

สาริสานต้องปาดน้ำตาทิ้ง ทำไมชีวิตของเธอต้องมีส่วนกับชีวิตของผู้คนมากมายอย่างนี้ด้วย ชีวิตของเธอก็ถูกยึดเยียดให้แบกรับความอยู่รอดของลูกน้องนับร้อยนับพัน พอมาอยู่ที่นี้ยังส่งผลต่อคนรายล้อม แม้แต่สัตว์เลี้ยงน่ารักๆ ตัวนั้นก็ยิ่งพลอยเดือดร้อนไปด้วย

“บอกฉันสิ...ว่าเธออยากให้มันตาย”

ริมฝีปากเล็กปิดเข้าหากัน แล้วเจ้าตัวก็ตัวดวงตาสีดำสนิทมองคนบังคับด้วยความโกรธเกรี้ยว ทำไมเขาต้องทำให้เธอเกลียดด้วยนะ แต่ในเมื่อต้องรักษาชีวิตตัวน้อยๆ ก็คงไม่มีทางเลือก นอกเสียจาก

กัมหน้ายอมรับชะตากรรมโดยดูชะตา

“ตกลง! ฉันจะอยู่ที่นี้ และไม่ตายจนกว่าคุณจะอนุญาต”

“ดี...เจ้าแมวตัวนี้ต้องชอบใจเธอสินะ ที่ทำให้มันมีชีวิตรอด”

“เหมียว...เหมียว...”

เสียงเจ้าสัตว์สี่เท้าร้องด้วยความไร้เดียงสา ทันทันที่ผู้ชายใจร้าย ปล่อยมือ เจ้าตัวอ้วนก็วิ่งมาเคลียคลอขาของเธอ ออกด้อมให้อุ้ม เมื่อ อุ้มขึ้นมากอดเจ้าตัวอ้วนก็อุ้มหัวไปมาราวกับชอบคุณในการช่วยเหลือ

“ถ้าอย่างนั้นก็อยู่ที่นี้อย่างสงบ เพราะถ้าก่อเรื่องเมื่อไร ฉันจะ แขวนคอเจ้าตัวนี้ให้เธอดู”

สาริสาไม่ตอบอะไร นอกจากทอดมองใบหน้าคมคายด้วยหยันตา แดงกำ สูดหายใจเบาๆ เดินตุ่มๆ ออกจากห้อง ก็ได้แต่ลูบหัวเจ้าเหมียว ในอ้อมแขน แต่ดูเหมือนพอผู้ชายคนนั้นก้าวออกไป เจ้าตัวอ้วน ก็กระโดดลงจากแขนของเธอแล้ววิ่งตามไปติดๆ

พันห้องกักขังใครบางคน บริษัททาเนี่ยนก็ได้แต่ส่ายหน้าให้กับ การกระทำตัวเอง ไม่คิดเลยว่าบุคลากรที่มีความสามารถเป็นหนึ่งในสาม ผู้โดดเด่นของทีมแบล็ก จะไร้ทางออกจนถึงขั้นต้องจับผู้หญิงที่ตัวเอง ลืมรสเพียงข้ามวันมาอยู่ในสายตา ถ้าหากว่าแบล็กไวท์กับแบล็กเรด รู้ว่าเขาทำเรื่องนี้จะกี่ สงสัยสองคนนั้นคงหัวเราะเยาะเย้ยจนท้องคัด ท้องแข็งเป็นแน่

“เหมียว...เหมียว”

ยังไม่ทันได้ก้าวไปยังห้องพัก ขาของชายหนุ่มก็ถูกเคลียคลอ ด้วยเจ้าตัวขนปุย จึงก้มมองพร้อมอุ้มอย่างแสนรัก “ว่าไงฮี้! เมื่อกี้คง คิดละสิว่าฉันจะโยนลงหน้าต่างจริงๆ แกรู้ใช่ไหมว่าฉันไม่มีทางทำ แบบนั้น เพราะว่าแกคือเจ้าดาร์กเกอร์ตัวโปรดของฉัน” พุดไปแล้วก็ ลูบหัวของมันด้วยความอ่อนโยน “ปะ! ฉันจะปลอบใจแกด้วยไข่มุก ปลา คาเวียร์” แน่นนอน เพราะเจ้าดาร์กเกอร์โปรดปรานไปปลาคาเวียร์ก่องสูงๆ

เป็นที่สุด ในเมื่อมันให้ความร่วมมือดีขนาดนี้ ก็ต้องได้รับการตอบแทนเสมอ

“น่าอิจฉาเจ้าดาร์กเกอร์นะครับที่ได้กินของโปรดซามโต” อาคัสก้าวเข้ามาในห้องแมว หลังจากที่ไต่ยีนเสียงฮัมเพลงของผู้เป็นนาย บอดี้การ์ดหนุ่มลอบมองสีหน้าผู้เป็นนายอยู่เป็นระยะๆ

“ทำทางเจ้าแมวตัวนี้จะทำความดีความชอบชิ้นใหญ่”

“อิจฉาแมวหรือไงอาคัส”

“เปล่าครับ ก็แค่คิดว่าอาหารของมันน่ากินเท่านั้นเอง”

บริษัทหาเหียนกระตุกยิ้มเพราะรู้ว่าคนสนิทหมายความว่าอย่างไร “ถ้านายอยากกินไข่ปลาคาเวียร์ละก็ นายต้องควบคุมสินค้าของฉันให้ดีๆ อย่าให้หล่อนหนีรอดออกไปจากปราสาทสี่เทาแห่งนี้ได้เป็นอันขาด”

“ต่อให้เธอมีปีกบินก็ยากจะบินออกไปได้”

“อีกอย่าง...เรื่องของสาริสตาต้องเป็นความลับ”

“ผมรับรองว่าคุณไวท์และคุณเรตจะไม่มีทางรู้เรื่องนี้”

“ดีมาก...สมแล้วที่นายคืออาคัส” บริษัทหาเหียนตะบ่าของ คนสนิทเบาๆ หลังจากนั้นก็ก้มมองเจ้าแมวอ้วนที่กินอาหารจนอ้มแปล้ ชายหนุ่มลูบหลังแล้วบอกอย่างอ่อนโยน “เฝ้านางบำเรอของฉันให้ดีๆ นะ ดาร์กเกอร์ อย่าปล่อยให้เธอก่อเรื่องเด็ดขาด ไม่อย่างนั้นนายจะอดกินไข่ปลาคาเวียร์หลายวัน”

“เหมียว...เหมียว”

“และถ้าทำดีละก็ ฉันจะให้นายกินอีกหลายๆ ซาม”

“เหมียวๆ”

“ไปได้แล้ว ป่านี้ยายนั่นคงกังวลแย่”

ชายหนุ่มค่อยๆ ปล่อยเจ้าขนปุยลอดผ่านช่องเล็กๆ ที่ถูกสร้างเอาไว้ให้สัตว์เลี้ยงได้เดินผ่าน ดังนั้นเจ้าดาร์กเกอร์จึงสามารถเข้าออกนอกในได้ทุกห้อง พอเจ้าสัตว์เลี้ยงตัวโปรดเข้าไปทำหน้าที่ ชายหนุ่ม

ก็หมนกายกลับเข้าห้องพัก แต่พอปิดประตูก็ต้องแม่ริมฝีปากแน่น เพราะได้รับสัญญาณการเรียกตัวอย่างเร่งด่วน ดังนั้นเวลานี้จึงมุ่งไปยังห้องนิรภัยส่วนตัว ซึ่งด้านในนั้นมีอาวุธปืนหลากหลายยี่ห้อ ไปถึงก็หยิบอาวุธสีเงินคู่กายใส่กระเป๋าพร้อมกับเครื่องกระสุนอีกจำนวนหนึ่ง เรียบร้อยก็ก้าวเข้าไปในห้องลับเพื่อลงสู่ด้านล่าง มาถึงตัวรถก็พบว่า อาคัสติดเครื่องยนต์ไว้รออยู่แล้ว

“ลาสเวกัส”

บริษัททำเนียบสั่งการสั้นๆ จบคำสั่งอาคัสก็เหยียบคันเร่งรถ กันกระสุนออกไปด้วยความเร็ว แต่ก่อนที่รถจะเคลื่อนออกจากปราสาท นั้นันต์ตาสีเทากลับลอบตวัดมองไปบนยอดปราสาทซึ่งเป็นสถานที่กักขังผู้หญิงคนหนึ่ง แถมยังทิ้งเธอไว้กับเจ้าดาร์กเกอร์ตัวอวบอ้วน ไม่รู้ว่าจะพากันซุกซนหรือเปล่า แต่เขาคงไม่มีเวลาคิดเรื่องนี้ เพราะต้องปฏิบัติภารกิจสำคัญของหน่วยให้สำเร็จ

ดิมเย็นๆ ที่พัดผ่านเข้ามากระทบผิวกายทำให้คนเปลือยหลับต้อง กระชับผ้าห่มไว้แน่น แต่ก็ใจชื้นขึ้นเพราะได้รับความอบอุ่นจากเจ้าดีแลน ซึ่งซุกตัวเข้ามาในอ้อมอก ถึงแม้ว่าการถูกกักขังให้อยู่บนยอดปราสาท หลังนี้เป็นเรื่องเลวร้าย แต่การมีเจ้าดีแลนให้กอดและคอยร้องเหมียวๆ อยู่ข้างกายก็เป็นเรื่องที่ดีเหลือเกิน

เจ้าขนปุยตัวนี้ช่างแสนรู้แน่ เวลาที่เธอนอนไม่หลับก็ร้องเหมียวๆ แล้วขยับขึ้นมาซุกใช้ลำคอ ความหนาวเหน็บกับอารมณ์เปลี่ยวเหงาที่เกิดขึ้นจึงถูกรอยยิ้มจางๆ เข้ามาดับบัง สารีสาจึงค่อยๆ ลูบเจ้าตัวนึ่มอย่างแสนรัก

“ถ้าไม่มีแก...ฉันคงเหงาน่าดู”

ริมฝีปากสีหวานจูบเบาๆ บนขนพุ่มๆ ก่อนจะดึงผ้าห่มมาคลุมกาย

ของตัวเองและเจ้าแมวเหมียว หลังจากนั้นก็ล้มตาลีให้หลับสนิท ไม่นานนัก หัวสมองก็กลับมาว่างเปล่า สติความนึกคิดหยุดนิ่ง ไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่า ใครบางคนก้าวมาหยุดอยู่ข้างเตียงด้วยผีเท้าแผ่วเบา

ทว่าถึงแม้สาริสาจะหลับสนิท แต่ดาร์กเกอร์ก็กลับมุดออกมา จากผ้าห่ม เจ้าขนนุ่มถูตัวกับหน้าแข้งผู้เป็นเจ้าของน้อยวัย ขนดกที่ บริษัทยาเนียนก็ลูบหัวของมันอย่างอ่อนโยน

“ขอบใจนะ ไปนอนในห้องเถอะ ทางนี้ฉันจะจัดการเอง”

“เหมียวๆ” เจ้าดาร์กเกอร์ร้องเบาๆ รับคำ เมื่อผู้เป็นนายละมือ ออกจากขนนุ่มๆ ก็พาร่างอ้วนกลมวิ่งมุดผ่านรูพอดิตีตัวออกจากห้องไป ทิ้งให้เพื่อนใหม่เผชิญอยู่กับบุรุษขนนุ่มผู้เป็นดังลีเทาส์สำหรับทุกชีวิต

พอเห็นเจ้าแมวตัวโปรดมุดหายไป บริษัทยาเนียนก็ตัวตึงตาคา คมกริบกลับมามองคนหลับตาพริ้ม แสงไฟบวกกับแสงจันทร์อ่อนๆ ซึ่งสาดส่องเข้ามาด้านใน ทำให้เขาได้ยลใบหน้าवलแลลุ่มอย่างถนัดถนี่ เวลาเจ้าหล่อนไม่ร้องไห้และแสดงท่าทีอวดดีใส่ ก็ดูน่ามองมากกว่าเดิม เป็นอย่างมาก ชายขนนุ่มจึงเปลือยยิ้มบางๆ ให้ก่อนจะเย็บมหน้าเข้าใกล้ หัวงจะไต้ยลกลิ่นแก้มหอมจนชื่นใจ

แต่ทันทีที่ล้มหายใจอ่อนๆ ปะทะกับผิวแก้มผ่อง คนหลับสนิท มานานก็เบิกตาโพลงแถมยังกัดริมฝีปากแล้วกระดกสะโพกออกห่าง

“การอยู่ที่นี่คงไม่ทำให้เธอลำบากเลยสินะ ถึงได้หลับสบายเชียว”

“คุณ!” สาริสาหันมาถลึงตาใส่ ก่อนจะเมินหน้าหนีอีกครั้ง

“คุณอีกแล้ว...” ชายขนนุ่มตรงตามเบาๆ “ฉันคงลืมแนะนำตัวเอง สินะ ชื่อของฉันคือ บริษัทยาเนียน คาลาเซเลียน ทุกคนที่นี้เรียกฉันว่า ท่านหรือคุณบริษัต์ แต่ถ้าเธอจะเรียกฉันว่า สามีคะ...สามีชา ก็ไม่เป็นไร”

“ดาร์กเกอร์!” วู๋ๆ หญิงสาวก็เอ่ยขึ้นมา นั่นทำให้ชายขนนุ่มถึงกับ ขมวดคิ้ว

“ดาร์กเกอร์...” สาริสาขยับอีกครั่ง

ได้ฟังแบบนี้บริษัททำเนียบถึงกับส่ายหน้าดิ๊ก “ดาร์กเกอร์เป็นชื่อของไอ้อ้วนขนปุย เธอจะเรียกฉันแบบนี้ไม่ได้”

“แต่ฉันว่าคุณเหมาะกับชื่อนี้มากกว่านะ”

“เสียใจด้วยเพราะมันคือชื่อแม่ว”

“แต่แม่วตัวนั้นฉันตั้งชื่อมันว่าดีแลน ฉะนั้นคุณใช้ชื่อดาร์กเกอร์นั้นแหละเหมาะสมแล้ว”

ฟังคนตื้อตึงเถียงฉอดๆ แล้วก็ได้แต่ถอนใจ ก่อนจะรีบเปลี่ยนเรื่อง “แล้วเธอละ สาริสตา เจีย อภิธรรมรักษ์ เหมาะกับชื่ออะไรดี”

“ฉันชื่อสา” หญิงสาวขีดหน้าบอก “จะไม่มีวันเปลี่ยนเป็นอย่างอื่น”

“สาสิ...เหมาะสมนะ”

“ไม่!”

“ถ้าอย่างนั้นก็ สาริสตา เจีย คาลาเซเลียน”

“ไม่มีวัน!” ถึงกับโกรธจนเลือดขึ้นหน้า ขอบอกไว้ตรงนี้เลยว่า เธอไม่มีวันใช้นามสกุลของเขาเด็ดขาด ทว่าสีหน้าและแววตาเยาะเย้ยของเขาก็ทำเอาใบหน้าซาดิก คนอย่างเขาก็ไม่มีวันปล่อยให้ผู้หญิงที่ได้มาโดยง่าย ๆ อย่างเธอเฉียดใกล้นามสกุลของเขาเป็นแน่

“อย่าห่วงไปเลยสาวน้อย ฉันก็แค่ตั้งใจกลืนกายและรสชาติของเธอเท่านั้น ฉันไม่มีวันคิดจริงจังกับคนอย่างเธอหรอก...เอาไว้ฉันเบื่อเมื่อไรฉันก็จะปล่อยเธอไป”

“ฉันเกลียดคุณ!” สาริสตาหวาดไล่คนตัวโตด้วยแววตาเจ็บปวด เมื่อเขายังลอยหน้าลอยตาไม่สะทกสะท้านกับท่าทีโมโหจึงรีบร้อนลงจากเตียง แล้วเดินเร็วๆ ออกจากห้อง ทว่าเขาก็ใช้ร่างสูงใหญ่มาขัดขวางจนได้

“จะไปไหน”

“ปล่อย...ฉันจะไปให้พ้นหน้าคุณ”

“ฉันไม่ให้เธอไป! แล้วช่วยใช้สมองคิดหน่อยได้ไหมสาวน้อย

ถ้าฉันอยากให้เธอไปจริงๆ แล้วฉันจะเปลืองแรงจับเธอมาไว้บนยอดปราสาททำไม”

“แล้วคุณต้องการอะไรจากฉัน!”

“ทำให้ฉันพอใจสิ ถ้าทำได้...ฉันก็จะปล่อยเธอไป”

“ไม่!”

“ก่อนปฏิเสธ...เธอควรนึกถึงลมหายใจของเจ้าดาร์กเกอร์...ไม่สิ! ลมหายใจของเจ้าดีแลนต่างหาก เพราะถ้าเธอทำให้ฉันโมโห ฉันอาจจะจับมันถลกขนแล้วเสียบไม้หมูน้ไปหมูนมา อย่างให้เหมือนหมูตัวหนึ่ง”

“คนใจร้าย...”

“ฉันร้ายกว่าที่เธอคิด...ตราบไตฉันยังไม่ได้ในสิ่งที่ต้องการ เธอก็ทำได้เลยว่าจะเผชิญหน้ากับความเลวร้ายอีกมาก”

“ฉันเกลียด ขยะแขยง ชิงชังคุณที่สุด”

“ขอใจ และฉันสาบานว่าจะทำให้ความเกลียดที่เธอมีต่อฉันเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ” บริทธิ์ทาเนี่ยนคลี่ยิ้มเหี้ยมใส่ ก่อนจะกระตุกเอาเจ้าของเรียวแขนवलเนี่ยนมาปะทะกับเรือนกายนั้นแน่นเข้าอย่างแรง

“ยอมฉัน...เป็นของฉันเหมือนคืนแรกที่เราเจอกัน”

ถ้อยคำกระชิบพรวดแสนดุดัน ทำให้สาริสาดได้แต่เม้มริมฝีปากเข้าหากัน พลวงกลืนก้อนขมขึ้นลงคอ ก่อนจะปิดกั้นน้ำตาที่จวนไหลอาบแก้มด้วยการสูดหายใจเข้าปอดลึก จากนั้นก็เดินไปยังเตียงนอนแล้วทิ้งกายนอนลงราวกับคนไร้จิตวิญญาณ

“ให้มันรู้ไปว่าจะนอนเป็นท่อนไม่ไร้อารมณ์ได้ตลอดทั้งคืน”

“คุณจะทำอะไรก็รีบทำ เพราะว่าฉันไม่ยอมได้ยินเสียง ไม่ยอมได้กลิ่น ไม่ยอมสัมผัสผู้ชายชั่วๆ อย่างคุณอีกแล้ว”

“อดทนต่อแรงพิศวาสของฉันให้ได้ตลอดคืนก็แล้วกัน เพราะถ้าเธอเผลอตอบสนองแม้เพียงน้อยนิด...ฉันจะไม่มีวันปล่อยเธอลงจากเตียง”

ไม่มีอะไรที่ต้องเสียอีกแล้ว... ไม่มีความเจ็บปวดใดๆ ต้องห้วนกล้วย
ไข่แล้ว! สาริสากำลังฝ่าปอบตัวเองซ้ำๆ บอกให้ออดทนต่อความใจร้าย
ของผู้ชายที่ชื่อ บริทซ์ทาเนียน คาลาเซเลียน เธอต้องข่มความกลัว
ข่มอารมณ์ทุกอย่าง แล้วรอเวลาแก้แค้นเขา สาบานเลยว่าถ้าวันใดที่เขา
พ่ายแพ้ เธอจะเหยียบเขาให้จมปลักลงไปในโคลนตม

ถึงเวลานี้หญิงสาวจึงหลับตาลงในนาฬิกาที่เจ้าของปราสาทสีเทาชุด
เสื้อผ้าวอกจากเรือนกาย ทว่าต้องเกร็งตัวเมื่อชายหนุ่มสอดเรือนกาย
หนาหนักเข้ามาใต้ผ้าห่มผืนเดียวกัน เขาทำให้เธอตัวลั่นสะท้านด้วยการ
ถอดชุดนอนที่เธอสวมใส่ออก ถึงแม้ว่าอยากจะทำต่อต้าน แต่ลมหายใจ
อุ่นๆ รินรดแผ่วผ่านตามซอกคอกกลับทำให้ไม่กล้าแม้จะเอ่ยปากหักห้าม
“เธอสวยเหลือเกิน ริสา...”

หญิงสาวต้องพยายามระงับหัวใจไม่รักดีให้หนึ่งสงบ ซึ่งตอนนี้
ขยับดันโครมครามตั้งแต่ถูกเขารูดเสื้อผ้านิ่ง ยิ่งถูกฝ่ามืออุ่นจัดสัมผัส
ทั่วทุกจุดอ่อนไหว สาริสาดึงเหยียดเกร็งกล้ามเนื้อแล้วกลับหายใจ
ในยามที่ปากอุ่นๆ ของบริทซ์ทาเนียนแนบแนบลงกับผิวพรรณบริเวณ
ลำคอ

สาริสายามไม่หวั่นไหวกับการโฉบโฉบของคนที่โต ซึ่งขยับขยับ
ปากสัมผัสทุกจุดอ่อนไหว ฝ่ามือแข็งแรงทั้งสองข้างก็ป่วนปั่นเคล้าคลอ
ทุกๆ ส่วนของร่างกายจนสะดุ้งสุดตัว

แต่ต้องเกร็งสะท้านอีกครั้งในยามที่บริทซ์ทาเนียนเคลื่อนตัว
มาทาบทับ จึงเลือกหลับหูหลับตาและลืมนึกสิ่งที่กำลังเกิดขึ้น ทว่า
ก็ไม่ได้ผลเลย เพราะเพียงเขาจูบอย่างดูดดื่ม หัวสมองของเธอ
ก็ขาวโพลน มีอยู่ริ้วที่เคียววางนิ่งๆ อยู่ข้างกายกลับเริ่มขยับแตะต้อง
ร่างกายหนาหนักของเขาอย่างพลั้งเผลอ

“เธอแพ้แล้วริสา...”

หญิงสาวไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเขาระชิบอะไรกันแน่ รู้แค่เพียงว่าปากอุ่น

หยักที่เฝ้าบนแนบอยู่กับเนินอกเมื่อครู่ลงแรงหนักหวังขึ้น เขางับตรึงโน้น แล้วงับตรึงนี้ สุดท้ายก็กลืนยอดทรงอกอวบอ้อมของเธอพร้อมดื่มด่ำกับ มันราวกับทารกน้อยผู้โหยหิว

“อย่า...”

บริษัททำเนียบทำเพียงปรายตามองคนออกปากห้ามแล้วยิ้มร้าย เขาไม่ใส่ใจและไม่สนใจเสียงทักห้ามของเจ้าหล่อนเลยสักนิด แต่ฟังไป ฟังมากลับรู้สึกอึดอัดอย่างประหลาด จนอยากจะดื่มด่ำกับเจ้าของร่าง บิดสายใต้ร่างให้มากขึ้น

“อย่าค่ะ...”

“เธอแน่ใจหรือที่จะปฏิเสธฉันแบบนี้”

“ฉันไม่...”

“เธอไม่สามารถรอดจากไฟสวาทของฉันไปได้หรือกาสริธา... ฉะนั้น จงยอมรับมันซะ”

บริษัททำเนียบกระตุกยิ้มมุมปาก ขณะเคลื่อนบางส่วนของร่างกาย ให้เป็นหนึ่งเดียวกับเรือนร่างแสนนุ่มนวล หรือต่อให้เจ้าหล่อนร้องไห้ โวยวายแทบเป็นแทบตายแค่ไหน เขาก็จะไม่มัวปล่อยมือ มีแต่จะดื่มด่ำ อย่างลึกซึ้ง หน้าซึ้งยังใส่การลงทัณฑ์เข้าไปด้วย ช่วยไม่ได้ เพราะเขารู้สึกซัดตาดใจกับท่าที่อวดดีของหล่อนเหลือเกิน ดูสิ หลงใหล ชื่นชอบ กับสัมผัสของเขา แต่ยังกีดพันทน หล่อนไม่รู้เลยหรืออย่างไรว่ายิ่งทำ แบบนั้นเขาก็ยิ่งอยากตักตวงความหอมหวานที่หล่อนมีอย่างไม่รู้จบ และก็อย่างที่เขาเคยพูด... วินาทีใดที่หล่อนตอบสนอง วินาทีนั้นเขาจะ ไม่มีทางปล่อยลงจากเตียง

